

EEN MIDDEL OM WINTERAARDAPPELEN LANG TE BEWAREN.

Tegen het voorjaar begint de winter-provisie onzer aardappelen achteruit te gaan; voorzichtige huismoeders doen niet meer op, dan hoog noodig is, om den tijd te bereiken dat de eerste versche vroege aardappelen weer in ruime mate worden aangeboden. De oorzaak van dat achteruitgaan is het uitloopen, dat door geen middel schijnt te keeren te zijn. Men moge de aardappelen nog zoo dikwijls omwerken, en zoodoende de meeste kiemen afbreken of kneuzen, telkens ontstaan er weer nieuwe, en wat in de lengte der loten niet bereikt kan worden, schijnen de aardappelen door hun aantal te willen herstellen.

Kon men die kiemen slechts in den aanvang geheel dooden. Dan zou al het voedsel, dat zij thans voor hun groei uit de aardappels trekken, in deze blijven en de achteruitgang zou, zooda niet volkomen vermeden, toch zoo gering worden, dat hij geen schade bracht, ja allicht niet eens merkbaar werd.

Zulk een middel is nu onlangs door Prof. SCHREIBAUX te Parijs ontdekt, en ik had de gelegenheid in den afgelopen zomer bij hem aardappelen te zien, die een winter over bewaard waren, en er, van buiten en van binnen, nog uitzagen als geheel versch. Alleen waren de oogen dood.

Het middel berust op de omstandigheid, dat de schil der aardappelen, die overigens taai genoeg is, in de onmiddellijke omgeving der jonge knoppen zeer teer is. Elk oog vormt een groep van knoppen, die gezamenlijk in den oksel zitten van een schutblad, dat afgevallen is, doch waarvan men de inplanting nog als een boog langs de onderzijde van het oog ziet loopen. De geheele huid nu, die dit oog bedekt, dus de knoppen omgeeft en van elkander afscheidt, is veel dunner en zachter dan de overige schil.

Het kwam er dus slechts op aan een middel te vinden, dat door de teere schil der oogen wel, maar door de gewone schil niet kon binnendringen. Daarbij moest het natuurlijk de onmiddellijk onder die

teere schil liggende weefsels dooden, en zodoende de knoppen afscheiden van het levend gedeelte. Het gevolg is dan, dat na korter of langer tijd de knoppen zelve ook sterven.

Verdund zwavelzuur van een bepaalde concentratie bezit nu, volgens prof. SCHRIBAU'S ontdekking, al de gewenschte eigenschappen. De vereischte sterkte is één deel sterk zwavelzuur op honderd deelen water; bij grovere soorten van aardappelen iets meer, b.v. twee deelen op de honderd. In deze vloeistof blijven de aardappelen, goed ondergedompeld, 10—20 uren, b.v. een nacht over, liggen. Daarna worden zij in zuiver water afgespoeld, te drogen gelegd, en verder op de gewone wijze bewaard.

Aan de zóó behandelde aardappels ziet men uitwendig geen verandering. Deze vertoont zich eerst na weken of maanden. Dan is elk oog tot een hard en grijs schijfje geworden, dat gemakkelijk uit het omgevende, gezonde weefsel kan worden uitgestoken, en bij het schillen zoo goed als van zelf wordt verwijderd. Dit schijfje is het weefsel, waarin het zwavelzuur indrong en dat daardoor gedood is; in alle overige deelen drong het vocht niet in.

Ik hoop, dat sommige lezers met een paar schotels aardappelen eens een proef willen nemen; het is er nog niet te laat voor. Men zij daarbij indachtig aan de heftige werking van sterk zwavelzuur op verf, hout, metaal enz. en menge bij voorkeur eerst het noodige zwavelzuur in een glas of een aarden vat met ongeveer de 4 à 5 voudige hoeveelheid water; dit wordt daarbij zeer warm. Dan giete men het overige water in een houten of aarden vat en schenke daarin het zwavelzuur, terwijl men omroert; na voldoende menging kunnen de aardappels terstond ondergedompeld worden. Eindelijk giete men het zuur liefst niet in een hardsteenen gootsteen weg.

De zoo behandelde aardappels beware men, na afspoelen en afdruppen, in den kelder, tot dat de overige wintervoorraad nagenoeg opgebruikt is, en vergelijk ze dan met de laatste hoeveelheden der op de gewone wijze bewaarde.

D. V.